

İbadet penceresi

Birisi gözlerimi kapatıp, 'Bunca yıldır bu pencereden bakıyorsun, neleri gördün?' diye sorsa cevabım ne olurdu diye düşündüm. Gözlerimi kapayıp bu düşüncemi gerçekleştirdim. Karşıdaki çiftlik binasını, iki evi çalılıklar ile tarlayı...

Gece yanan yol lambalarını, gecenin karanlığını, Haziranın sonunda tarladaki sapsarı ekinleri, kışın karı, baharda çiçeklerle bir gelin gibi süslenen ve sonrasında sarı sarı eriklerle donatılan erik ağacını, diğer tarafta dümdüz meranın ortasında yan yana duran çift meşe ağacını, sabahları merayı bembeyaz kaplayan martıları, akşama yakın yine merayı simsiyah kaplayan kargaları evde namaz kıldığım zamanlarda tesbihat tenezzühleri olarak hatırlayıverdim. Halbuki şimdiye kadar bu saydıklarımı, sonradan hatırlamak için şuurlu bir gayret sarf etmemiştim.

Sonra gözlerimi açtım. Ben bu pencereden hiç bakmamış olsaydım hiçbir şey hatırlamazdım. Çok az baksaydım çok az şey hatırlardım. Pencereden ne kadar çok bakmışsam bilinçaltıma o kadar çok kayıtlar alınmış olduğunu anladım. Bilinçli bir bakışla daha da çok kayıt yapmak mümkündü. Akşam, sabah, öğle, kış, yaz, değişik pencerelerden bakışlar insana daha değişik detayların algılanmasını sağlayabilirdi.

Sırf Allah emrettiği için, emrettiği şekliyle, niyet-i halise ile yapılmak şartıyla kulluk ve ibadet de bir penceredir. Bu pencereye de ne kadar çok müteveccih olunursa o kadar rahmet görüntülerine mazhar olunacaktır. Yönelmeme durumunda veya yöneliş kesildiğinde ya da yeteri kadar bir yöneliş gerçekleşmediğinde ise mahrumiyet söz konusu olacaktır.

Mesnevî-i Nuriye'deki bir "İ'lem'de" şöyle denilmektedir: "İ'lem eyyühe'l-aziz! Tesbihat, ibâdât, gayr-i mahdud envâlarıyla her şeyde vardır. Fakat, her şeyin kendi tesbihat ve ibadetini bütün vecihlerini daima bilip şuur edinmesi lâzım değildir. Çünkü, husul huzuru istilzam etmez. Tesbih ve ibadet edenler, yalnız yaptıkları amelin mahsus bir tesbih veya sıfatı malûm bir ibadet olduğunu bilirlerse kâfidir. Zaten Mabud-u Mutlak'ın ilmi kâfidir. İnsandan maadâ mahlûkatta teklif olmadığından, onlara niyet lâzım değildir. Ve keza, amellerinin sıfatını bilmek de lâzım değildir."

Farzdan müstehaba kadar İbadet niyetiyle yapılan hareketler... Özellikle de namaz... İman ve ahirete ait meseleleri böylece insanın ruhuna işliyor olsa gerek. Her gün, değişik zamanlarda, değişik yerlerde Rahmet-i İlâhiye'nin huzuruna beş defa çıkan bir insan, o pencereden Rahmetin değişik tecellilerine, görüntülerine değişik yerlerde muhatap olacak,

Esmâ-i İlâhiye'nin çeşitli cilvelerinden değişik yer ve mekânlarda değişik şekillerde istifade edecektir. Hatta şuurunda olmasa bile...

Kelime-i Şahadetle İslâmın emrettiği şekil ve şartlarla kulluk ve ibadet penceresini açan insanın kalbi, "Avalim-i gayba" karşı penceresinde kurulmuş bir lâtife-i Rabbaniye şeklini almıştır. Sultan-ı Ezelî'nin tecellisini ilân eden bir harita-i nuraniyeden aynasına yansımalar olmaktadır. Her bir ibadetle, kalbin o harita-i nuraniyeden in'ikaslarla yaptığı kayıtlarını, avalimü'l-guyubdan aldığı bilgilerini insanın meş'ur ve gayr-i meş'ur hissiyatına yüklemesiyle, o insanın hissiyatının bataryaları -farkında olmasa da- dolmaktadır. Bu hissiyat ilerde yolunu aydınlatacak imanî şualar ve lem'alar yaymaya başlayacaktır.

İmanın kuvvetini ve hakikatini tezahür ettiren bu şualar ve lem'alar ne zaman mı işe yarayacak? İlk işe yarayacağı yer kabir olsa gerek. Bilhassa Sual Melekleri "Men Rabbüke?" dediği anda, en muhtaç olduğumuz o anda, yani baraj sorusunda... Sonra Haşirde Fahr-i Kâinat'ın (asm) Livailhamd Sancağı altına sığınmak için... Sonrasında Sırat'ı geçerken işe yarayacak. Bu yarayış Cehennem'den kurtulup Cennet'e girinceye kadar, Rü'yet-i Cemalullah'a mazhar oluncaya kadar, belki de ebediyyen devam edecek.

O halde ibadet niyetiyle yapılan her hareket, Rıza-i İlâhi'ye her ihlâslı yöneliş, âhiret yolculuğundaki bir engeli aşacak, belki de bir suhuleti ekleyecek olan haritaları ruhumuza ilmek ilmek işlemekte.

İrfan Süleymanoğlu